

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 683/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. decembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť organizácie KÚPELE ŠTÓS, n. o., Štós-kúpele 235, zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Scholczom, Krmanova 16, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžfk 31/2017 z 19. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť organizácie KÚPELE ŠTÓS, n. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2018 doručená sťažnosť organizácie KÚPELE ŠTÓS, n. o. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom JUDr. Ladislavom Scholczom, ktorou namieta

porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžfk 31/2017 z 19. júna 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2.1 Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozhodnutím obce Štós č. 2/2014-09-Rno z 19. novembra 2014 bola sťažovateľovi vyrubená daň za ubytovanie za zdaňovacie obdobie roku 2009, ktorá bola určená podľa pomôcok. Predmetné rozhodnutie obce Štós bolo potvrdené rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1100303/1143582/2015/5306 z 9. apríla 2015.

2.2 Žalobu sťažovateľa, ktorou žiadal zrušiť už menované rozhodnutie finančného riaditeľstva a vrátiť vec finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie, Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zamietol rozsudkom č. k. 6 S 63/2015-83 zo 6. októbra 2016. Napokon najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu.

3.1 Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že prevádzkuje zariadenie ústavnej zdravotnej starostlivosti (liečebňa), a to na základe rozhodnutia Košického samosprávneho kraja č. 3609/2007-RU20-29785 z 26. novembra 2007. Ak sa najvyšší súd nestotožnil s jeho argumentáciou, že v zdaňovacom období roku 2009 poskytoval v liečebni výhradne ústavnú zdravotnú starostlivosť, a nie iba ubytovanie, dopustil sa podľa sťažovateľa pochybenia, ktoré viedlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, a to najmä týmto:

„a) porušovateľ práva zmätočne posudzoval konanie správcu dane (Obec Štós) pri určení dane podľa pomôcok. Určenie dane za ubytovanie podľa pomôcok nebolo vôbec predmetom námietok sťažovateľa v kasačnej sťažnosti a nebolo v celom konaní sporné

b) porušovateľ práva sa vôbec nezaoberal poukazom sťažovateľa na existenciu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžf 36/2015 zo dňa 18.02.2016. ktorý posudzoval obdobnú vec

c) porušovateľ práva sa napriek poukazu sťažovateľa na vyššie uvedené rozhodnutie, sp. zn. 8Sžf 36/2015 odvolal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV.ÚS 118/2014- 23 zo dňa 07.03.2014. ktoré je neaktuálne a prekonané v dôsledku zmeny zákona č. 582/2004 Z. z. (zákonom č. 268/2014 Z. z., ktorý novelizoval znenie § 37)

d) porušovateľ práva sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal zmenou ust. § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. v spojení s vyhláškou č. 277/2008 Z. z., čo bolo pre spravodlivé usporiadanie vzťahov smerné

e) porušovateľ práva nevzal do úvahy rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžf 39/2016 zo dňa 30.11.2017; rozsudok bol vydaný vo veci žalobcu KÚPELE ŠTÓS, a. s. proti FR SR. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ktorým bola konštatovaná správnosť rozhodnutia FR SR vo veci vyrubenia dane za ubytovanie za rok 2009. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vyslovil, že za rok 2009 neboli KÚPELE ŠTÓS. a. s. platiteľom dane za ubytovanie, nakoľko sa na ne nevzťahoval režim ust. § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. v spojení s vyhláškou č. 277/2008 Z. z. Toto rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pojednávalo aj o zmene znenia § 37 zákona č. 582/2004 Z. z.

f) porušovateľ práva vec nesprávne právne posúdil v takej miere, že došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces“.

3.2 Základ vecnej argumentácie sťažovateľa spočíva v tom, že v roku 2009 prevádzkoval liečebňu nie na základe živnostenského oprávnenia, ale na základe rozhodnutia Košického samosprávneho kraja č. 3609/2007-RU20-29785 z 26. novembra 2007. V roku 2009 pritom úprava dane za ubytovanie podľa vtedy platného § 37 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o miestnych daniach“) odkazovala na vyhlášku Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 277/2008 Z. z., ktorou sa ustanovujú klasifikačné znaky na ubytovacie zariadenia pri ich zaradovaní do kategórií a tried (ďalej len „vyhláška“), ktorá sa ale podľa § 1 (vyhlášky) vzťahuje iba na

ubytovacie zariadenia, ktoré prevádzkujú podnikatelia poskytujúci ubytovanie a s ním spojené služby na základe živnostenského oprávnenia. Sťažovateľ preto tvrdil, že ak sa na neho nevzťahuje vyhláška, nemohla mu byť vyrubená daň za ubytovanie podľa vtedy platného § 37 zákona o miestnych daniach, ktorý v rámci klasifikácie ubytovacích zariadení odkazoval práve na túto vyhlášku. Uvedený záver podľa sťažovateľa vyplýva aj z rozsudkov najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 36/2015 z 18. februára 2016 a sp. zn. 5 Sžf 36/2016 z 30. novembra 2017 (druhý menovaný rozsudok sťažovateľ predložil ústavnému súdu aj ako prílohu svojej sťažnosti). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu, ktorý vyplýva z pripojených rozsudkov, je ubytovacie zariadenie prírodných liečebných kúpeľov a kúpeľných liečební platiteľom dane za ubytovanie podľa § 37 zákona o miestnych daniach až od 14. októbra 2014, teda od účinnosti novely č. 268/2014 Z. z., ktorá spresnila výpočet ubytovacích zariadení, ubytovanie v ktorých je predmetom dane za ubytovanie, a vypustila odkaz na vyhlášku.

3.3 Vzhľadom na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 118/2014-23 zo 7. marca 2014, ktoré v napadnutom rozsudku citoval najvyšší súd, sťažovateľ uviedol, že tento nález je neaktuálny, pretože bol vydaný pred už uvedenou novelizáciou. Sťažovateľ teda tvrdí, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nevysvetlil, v čom sú odlišné právne situácie v napadnutom rozsudku a rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 36/2016 z 30. novembra 2017 a prečo v napadnutom rozsudku dospel k odlišnému výsledku. Najvyšší súd taktiež podľa sťažovateľa vôbec neskúmal postavenie sťažovateľa na účely § 37 zákona o miestnych daniach, nezaoberal sa aplikáciou vyhlášky a nezohľadňoval postavenie sťažovateľa ako poskytovateľa zdravotníckej starostlivosti v liečebni, ktorý v nej poskytuje zdravotnú starostlivosť formou hospitalizácie. Sťažovateľ sa preto domnieva, že vzhľadom na už uvedené sa najvyšší súd dopustil porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo neziskovej organizácie KÚPELE ŠTÓS, n. o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd a právo na spravodlivý súdny proces, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sžfk 31/2017 zo dňa 19.06.2018 porušené.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Sžfk 31/2017 zo dňa 19.06.2018 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľovi vo výške 384,62 EUR na účet ich právneho zástupcu JUDr. Ladislava Scholcza, advokáta so sídlom Krmanova 16, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8.2 Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

8.3 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

8.4 Podľa § 453 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) kasačný súd je viazaný sťažnostnými bodmi; to neplatí, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi (konanie podľa § 203 ods. 2 SSP o správnej žalobe v sociálnych veciach, ak správnu žalobu podala fyzická osoba, resp. konanie o správnej žalobe vo veciach správneho trestania podľa § 195 a § 196 SSP, teda táto možnosť sa netýka konania, ktoré bolo skončené napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, pozn.). Na dôvody, ktoré účastník konania uviedol až po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, kasačný súd neprihliada.

9. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že obsah základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvoria obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, IV. ÚS 522/2018).

10. V súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v zmysle čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo vzťahu

k všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu všeobecné súdy vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

11. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho oprávneného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy).

12. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom

záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

13. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. IV. ÚS 127/2012).

14. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Obdobne vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 284/08 uviedol, že „ak sťažovateľ uplatní určitú námietku až v konaní pred ústavným súdom, hoci ju mohol predtým uplatniť v konaní pred iným orgánom verejnej moci, nemožno uznať, že splnil podmienky na vyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. IV. ÚS 100/07, IV. ÚS 284/08), čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti (resp. jej časti) ako neprípustnej. Z toho vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť všeobecný súd, a preto, ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť z dôvodu neprípustnosti.“

15. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva takýto obsah kasačnej sťažnosti sťažovateľa (sťažovateľ v rámci príloh sťažnosti adresovanej ústavnému súdu nepredložil samotnú kasačnú sťažnosť, pozn.): „*Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných*

bodoch podľa § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. vrátane nutnosti zohľadniť hore uvedené povinnosť podľa odseku 2 najmä poukázal na:

- nesprávny výklad pojmu odplatné prechodné ubytovanie fyzickým osobám správnym súdom

ubytované fyzické osoby boli výlučne pacientmi,

účelom ubytovania bolo poskytovanie ústavnej zdravotnej starostlivosti v liečebni,

účel ustanovenia § 38 zák. č. 582/2004 Z. z. smeruje k takému adresátovi, ktorý sa prechodne ubytuje len kvôli ubytovaniu.

pacient sa v liečebni musí podrobovať pravidelnej, často dennej lekárskej prehliadke,

- nesprávny záver o len poskytovaní zdravotníckej starostlivosti v zdravotníckych zariadeniach typu nemocnica

nie je obmedzené na imobilných pacientov a nemocnice,

- správny súd len prevzal argumentáciu žalovaného.

- nesprávny odkaz správneho súdu na rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžf 59/2012

tam riešený žalobca so sídlom v Sklených Tepliciach využíva počas kúpeľnej liečby prírodný liečivý zdroj,

je v nich možné poskytovať aj ambulantnú kúpeľnú zdravotnú starostlivosť, ktorá nie je viazaná na pobyt na lôžku na rozdiel od sťažovateľa,

naopak sťažovateľ využíva pri poskytovaní ústavnej liečby v liečebni umiestnenej v klimatickom mieste vhodnom na liečenie ako prírodný liečivý zdroj zákonom uznané klimatické podmienky vhodné na liečenie a je v nich možné poskytnúť len takú liečbu, ktorá je viazaná na toto klimatické miesto, t. j. aj je viazaná na pobyt na lôžku,

- rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžf 36/2015 nie je ojedinelým rozsudkom.“

16.1 Podľa § 37 zákona o miestnych daniach účinného do 14. októbra 2014 predmetom dane za ubytovanie je odplatné prechodné ubytovanie fyzickej osoby v ubytovacom zariadení, ktorého kategorizáciu určuje osobitný predpis (vyhláška). Z bodu 15 vyplýva, že sťažovateľ vo svojej kasačnej sťažnosti nespochybňoval ani kategorizáciu ubytovacieho zariadenia podľa vyhlášky, ale ani skutočnosť, že predmetná vyhláška sa

na neho nevzťahuje (čo je argumentácia, ktorú ale neskôr predložil ústavnému súdu; pozri bod 3.2), ale spochybňoval samotné posúdenie odplatného prechodného ubytovania správnym súdom. Vo svojej kasačnej sťažnosti sťažovateľ síce poukázal aj na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 36/2015 (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 36/2016 z 30. novembra 2017 a z neho vyplývajúce závery neuviedol, pretože bol vydaný až po podaní kasačnej sťažnosti, pozn.), ale iba v kontexte zmeny judikatúry najvyššieho súdu, resp. rozdielného posudzovania výkladu pojmu „odplatné prechodné ubytovanie fyzickým osobám“ (k tejto otázke viac v bode 18), a nie v kontexte argumentácie zhrnutej v bode 3.2 tohto odôvodnenia.

16.2 Argumentácia sťažovateľa zhrnutá v bode 3.2 tohto uznesenia je pre vec sťažovateľa relevantná a bola by zrejme spôsobilá presvedčiť súdy konajúce v rámci správneho súdnictva na vydanie rozhodnutia v prospech sťažovateľa za predpokladu, ak by ju sťažovateľ bol použil už pred súdmi konajúcimi v rámci správneho súdnictva. Vzhľadom na znenie § 453 SSP mal teda sťažovateľ túto argumentáciu predniesť najneskôr vo svojej kasačnej sťažnosti adresovanej najvyššiemu súdu 2. januára 2017. V tomto smere nemá žiadny význam ani argument sťažovateľa, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 36/2016 bol vydaný až 30. novembra 2017, pretože predmetnú argumentáciu bolo možné vzniesť už v samotnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce Štós č. 2/2014-09-Rno z 19. novembra 2014 (ktorým bola sťažovateľovi vyrubená daň za ubytovanie za zdaňovacie obdobie roku 2009), a to aj bez jej „podopretia“ predmetným rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavný súd teda zjavne nemohol pri hodnotení porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu všeobecným súdom posúdiť, či sa všeobecný súd v napadnutom rozhodnutí dostatočne a presvedčivo vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, keďže ju tento pred všeobecným súdom nepredniesol, ale poukázal na ňu až vo svojej sťažnosti doručenej ústavnému súdu.

16.3 S poukazom na už uvedené, keďže sťažovateľ námietku týkajúcu sa možného porušenia jeho práv spočívajúcu v tom, že sa na neho nevzťahovala vyhláška a až do 14. októbra 2014 nebol platiteľom dane za ubytovanie, nevyužil (už) v konaní

pred všeobecným súdom, ústavný súd túto časť sťažnosti [bod 3.1 písm. c), d) a e)] pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

17. Vzhľadom na námietku, že najvyšší súd zmätočne posudzoval konanie správcu dane (obce Štós) pri určení dane podľa pomôcok, pretože toto nebolo sporné, najvyšší súd poukázal na znenie § 74 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“), podľa ktorého ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o dani určenej podľa pomôcok, skúma odvolací orgán dodržanie zákonných podmienok na použite § 48 (postup pri určení dane podľa pomôcok). Ak odvolací orgán zistí, že tieto zákonné podmienky boli dodržané, odvolaniu nevyhovie a napadnuté rozhodnutie potvrdí. Vzhľadom na zákonné znenie § 74 ods. 5 daňového poriadku sa najvyšší súd musel zaoberať aj týmto aspektom, aj keď napokon uzavrel, že to nebolo medzi účastníkmi sporné.

18. Základ argumentácie sťažovateľa v kasačnej sťažnosti spočíval v tom, že správca dane (obec Štós) a tiež krajský súd nesprávnym spôsobom aplikovali pojem „odplatné prechodné ubytovanie fyzickým osobám“ a nedospeli k záveru, že zákon o miestnych daniach sa na sťažovateľa ako na poskytovateľa kúpeľnej zdravotnej starostlivosti nevzťahuje (podrobnejšie uvedené v citácii v bode 15). Pretože sťažovateľ neuviedol vo svojej kasačnej sťažnosti argumentáciu, ktorú neskôr predniesol ústavnému súdu, je potrebné považovať odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý pri posudzovaní argumentov sťažovateľa poukázal na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 118/2014-23 zo 7. marca 2014, za dostatočné. Ústavný súd sa v predmetnom uznesení stotožnil s právnym názorom, že v zákone o miestnych daniach a ani v iných právnych predpisoch nie je upravená výnimka platenia dane za ubytovanie v tom smere, že by ju nemal platiť poskytovateľ kúpeľnej starostlivosti. Samotná skutočnosť, že sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku priklonil k právnemu názoru vyslovenému ústavným súdom, a nie k odlišnému názoru, ktorý podľa sťažovateľa vyplýval z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 36/2015, nemôže byť podľa ústavného súdu dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu.

19. Ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecnými súdmi a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len to, ak sa súd stotožní s argumentáciou strany v konaní (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05). Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľa prednesená v jeho ústavnej sťažnosti [bod 3.1 písm. a), b) a f)] nebola spôsobilá spochybníť právne závery napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Ústavný súd zastáva názor, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje zrozumiteľné zdôvodnenie svojich záverov. Ústavný súd preto považuje z ústavného hľadiska napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za akceptovateľný a za takýchto okolností nemá žiaden dôvod ani oprávnenie na prehodnocovanie jeho právnych záverov.

20. Na tomto základe ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta v časti, na prerokovanie ktorej má ústavný súd právomoc, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2018